

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ
ΜΟΝΗΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΑΡΟΑΝΙΑΣ

ΥΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Ἐν τῷ τέως δήμῳ Ἀροανίας τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτών, καὶ περὶ τὴν 1.30' ὥραν ΒΔ τῆς κομπολόεως Σοπωτοῦ, κεῖται ἡ ἀνδρῶνα ἱερὰ Μονὴ τῶν ἁγίων Θεοδώρων. Εὐρίσκεται εἰς ὕψος 1000 μέτρων ὑπὲρ τὴν θάλασσαν καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Καλλιφωνίου βουνοῦ Ζέμπι (1200 μ.), παραφυάδος τοῦ Καλλιφωνίου Ἐρυμάνθου¹ (1998 μ.). Ἡ παλαιὰ Μονὴ δὲν σώζεται, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Τούρκων. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο μετόχιον τῆς παρὰ τὴν κομόπολιν Σοπωτοῦ διαλελυμένης Μονῆς Φανερωμένης², ἐξ ἧς ἀπεσπίασθη καὶ ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἀνεξάρτητον Μονήν. Ἡ σήμερον σωζομένη, κατὰ τὰ ἔγγραφα (Κῶδιξ Μονῆς ἀριθ. 11 φύλ. 59β) ἀνιδρύθη κατὰ τὸ ἔτος 1724 ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἀγριδίου - Ἀροανίας μοναχοῦ Συμεῶν. Ὁ ἀξιότιμος κ. Νίκος Ἀ. Βέης, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐπεσκέφθη τὴν ἄνω Μονὴν δις κατὰ τὸ ἔτος 1904 καὶ περιέγραψεν 23 ἐν συνόλῳ κώδικας, εὐρεθέντας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Μοναστηρίου ἢ προσαχθέντας αὐτῷ ὑπὸ τῶν μοναχῶν. Ὁ οὕτω συνταχθεὶς κατάλογος τῶν κωδίκων ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐπετηρίδα τοῦ «Παρνασσοῦ» τοῦ 1906 ἔτους. Τὴν Μονὴν ἐπεσκέφθη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1931 πρὸς μελέτην καὶ ἀντιγραφὴν ἔγγραφων τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Τότε παρετήρησα ὅτι τινὲς κώδικες δὲν εἶχον καταγραφῆ ὑπὸ τοῦ κ. Νικ. Βέη καὶ δὲν εἶχον δημοσιευθῆ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθέντα κατάλογον. Τούτου ἕνεκα προσέβην εἰς τὴν καταγραφὴν τῶν ἀγνώστων κωδίκων καὶ συνέταξα τὸν ἐπόμενον συμπληρωματικὸν κατάλογον.

Οἱ παραχωρηθέντες πρὸς μελέτην, ὑπὸ τοῦ τότε Ἡγουμένου κ. Ἀρσενίου Κανελλοπούλου, χειρόγραφοι κώδικες, ἦσαν τρεῖς (3), καὶ συνεχίζων τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Βέη ἀρίθμησιν, ἐπέγραψα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀριθ. 24, 25, καὶ 26. Οἱ τρεῖς οὗτοι κώδικες δὲν κατεγράφησαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν παρεδόθησαν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κατόχου αὐτῶν Προηγουμένου Βαρθολομαίου Ἀδαμοπούλου, τοῦ κληρονομήσαντος τὴν βιβλιοθήκην τοῦ θείου του Προηγουμένου Γρηγορίου Ἀδαμοπούλου.

1. Γεωργίου Παπανδρέου, Γυμνασιάρχου, «Καλαβρυτινὴ ἐπετηρίς» σελ. 85, καὶ «Ἱστορία τῶν Καλαβρυτῶν» σελ. 122, 296.

2. Γ. Παπανδρέου «Καλαβρυτινὴ Ἐπετηρίς», σελ. 212-214.

Ἔχουν ὡς ἑξῆς :

Ἀριθ. 24

Χάρτης. Διαστ. 0,165×0,21. Αἰὼν XVIII σελ: 658. Νομοκάνων.

Μετ' ἐπικαλύμματος δερματίνου, φυλάκων δύο ἐκπεσόντων καὶ κεφαλαίων. Ἐπίτιτλον ἐρυθροῦν.

Προτίθεται «Πίναξ ἀκριβῆς σὺν Θεῷ ἀγίῳ τοῦ παρόντος νομίμου».

Περιέχει ἐν συνόλῳ κεφάλαια Sost' + ΥΚΗ!

Ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων καταλαμβάνει τὰς 64 πρώτας σελίδας. Τούτων προηγούνται δύο φύλλα ἄνευ ἀριθμήσεως σελίδων.

Ἐν τῇ πρώτῃ γράφεται : Νικόδημος Μοναχὸς ἐκ τῆς Μ (=Μονῆς) Ἁγίου Ἀθανάσιος Μεγαλόσχημὸς. Σήμερον ἐμοῦ κ' ἀβριὸν ἐτέρου κ' οὐδὲ ποτὲ τηγὸς εἰς ἐόνας.

Ἐν τῇ δευτέρῃ : Μνήμης καὶ εὐλαθείας ἔνεκεν τοῦμόν ἀνατίθημι ὄνομα. Μ. Ἀγ. Θεοδώρων 29/6/92

Κων. Παπανικολαΐδης

Μετὰ τὴν 64ην σελίδα εὑρίσκεται ἐν φύλλον λευκὸν ἄνευ σελίδων.

Ἡ ἀρίθμησις τῶν σελίδων εἶναι οὐχὶ νέα. Ἐν τῇ σελίδι 594 εὑρίσκομεν τὰδε :

1776 γεναρίου 3. ἀφιερομα τοῦ κირγεδργι γιαντζι ἀπὸ τὸ γενίχανι. εἰς τοὺς ἀγίους Θεοδοροὺς. δια να εὑρίσκεται εἰς το τιμὸν μοναστηρίον. καὶ ὅπως το ἀποξεῖνδοι· ἀποτομαναστῆριον· ναεχί τιν κάταρά του χρίστου· καὶ τις παναγίας. καὶ τον ἀγίον Θεόδωρον ἀμίν.

Ἀριθ. 25.

Χάρτης. Διαστ. 0, 13×0, 19. Αἰὼν XVIII φυλ. 267. τετραδίων 29.

Κάλυμμα ἐκ δέρματος καὶ δύο θηλυκοτήρων ἐκπεσόντων. Ἔχει κατὰ τὸ πλεῖστον ἐρυθρόγραφα ἀρχικὰ γράμματα.

Ἐπίτιτλον κόσμημα.

Εἶτα : Ἐκλογή συντεθὲν καὶ ἐκλεχθὲν βίοι ἀγίων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, ὀνομαζόμενον, ἀνθολογία, περὶ ἔχει καὶ ἐρωταποκρίσεις διαφόρων.

« Ἀδελφέ, μὴ φοβηθῆς, καὶ διλιάσης.....

Κεφάλαια : Περί οἴνου (φυλ. 26). Ἐκοπήν θελήματος (φ. 3α). Περί ὑπακοῆς (φ. 4α). Μὴ συνεσθίειν μετὰ γυναικὸς (φ. 46). Ὅτι ὁ ἀρχάριος θέλει γὰ ἔχη ταπεινώσιν (φ. 5α). Τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπόγνωσιν (φ. 56). Περί προσκόματος (φ. 8α). Ταπεινώσεως (φ. 86). Τὸ μέμφεσθαι (φ. 96). Περί κυβερνήσεως σώματος (φ. 10α). Περί τὸ καθῆσαι κατὰ μόνας (φ. 11α). Ὅ δια πολλῶν θλίψεων (φ. 14α). Τοῦ οἴου πατρὸς ἡμῶν νήμφωνος, λόγος ἐφέλημος καὶ θεωρίας θαυμαστάς ὅπου ἔβλεπεν (φ. 166). Περί τοῦ κοινοβιάρχου (φ. 246). Περί σημειοφόρων πατέρων ἀγίων (φ. 256). Ἐτερον ὄρατον καὶ θαυμαστὸν (φ. 26α). Περί πονηροῦς λογισμοῦς καὶ βλασφήμους (φ. 306). Ἐὰν ἔχουν αἱ

ψυχαι εὐεργεσίαν ἐκ τῶν λειτουργιῶν (φ. 31α). Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρόν ἐστι (φ. 31β). Περὶ προσευχῆς (φ. 33β). Περὶ λογισμῶν καὶ βρεμβασμοῦ (φ. 34α). Περὶ σιωπῆς (φ. 35α). Ὑποταγῆς (φ. 36α). Μὴ χορτάζεσθαι (φ. 37α). Ἐὰν ἀποθάνῃ τινὰς ἐν ταπεινώσει (φ. 41β). Θεωρία τοῦ ἁγίου Νύφωνος περὶ τῆς θείας καὶ ἱερᾶς λειτουργίας θαυμαστῆ (φ. 42α). Παραινέσεις ἁγίων πατέρων εἰς προκοπὴν τελειότητος (φ. 44β). Περὶ ἡσυχίας (φ. 45α). Φόβου Θεοῦ (φ. 46α). Τὸ μὴ κοιμηθῆναι μετὰ ἐτέρου (φ. 46β). Ὑποταγῆς (φ. 50β). Ὅτι τέσσαρα τάγματα εἶδεν ἐν τῇ οὐρανῷ (φ. 51α). Ἐρώτησεις καὶ ἀποκρίσεις τινὸς γέροντος (φ. 53β). Περὶ συντυχίας γυναικῶν (φ. 54α). Περὶ πολέμου λογισμῶν τῆς βλασφημίας (φ. 55β). Ἀββᾶ Ἀμωνᾶ (φ. 57β). Λόγος τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου (φ. 60β). Ὅτι αἱ ἀσθένειαι προξενουσι σωτηρίαν (φ. 68α). Περὶ θλίψεις (φ. 68β). Ὅτι πῶς πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ μεταλαμβάνῃ τῶν ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων (φ. 73β). Περὶ ἐξομολογήσεως πολλὰ ὠφέλιμος (φ. 76β). Ἐκλογαὶ θείων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν καὶ συμβουλίαι πρὸς ἀρετὴν (φ. 84α). Περὶ ρεβασμοῦ (φ. 84β). Περὶ ταπεινοφροσύνης (φ. 84β). Πνευματικοῦ πατρὸς (φ. 85α). Ἐλεημοσύνης (φ. 86α). Περὶ ἐργοχείρου (φ. 86α). Κρίσεων τοῦ Θεοῦ (φ. 87α). Περὶ τοῦ ἀντινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας (φ. 90β). Τοῦ μὴ δυναμένου νηστεῦσαι (φ. 92β). Τοῦ δόσιου πατρὸς ἡμῶν Νήφωνος, περὶ τοῦ ἀπογινώσκειν (φ. 92β). Κεφάλαιον ὠφέλιμον, τοῦ δόσιου Νήφωνος (φ. 93α). Τοῦ Ἀββᾶ Παύλου Καπαδόκου (φ. 96β). Περὶ καταλαλιᾶς (φ. 98α). Τοῦ Ἀββᾶ Ζάνου (φ. 105β). Περὶ πνευματικοῦ πατρὸς (φ. 106β). Περὶ τοὺς ἐν ἀμελείᾳ διάγοντας καὶ μὴ κατακρίνειν (φ. 108β). Μακαρίου ἐρώτησις (φ. 110β). Τοῦ Ἀββᾶ Ποιμένος (φ. 110β). Περὶ ταπεινοφροσύνης (φ. 112α). Περὶ τοῦ γέροντος τοῦ συμπάλλειν μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ αὐτοῦ (φ. 114β). Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Μηνᾶ (φ. 116α). Περὶ κατανύξεως (φ. 117α). Περὶ ταπεινώσεως (φ. 121β). Ἀγάπης καὶ ἐγκρατείας (φ. 125β). Θεωρία ἐνοῦ πατρὸς (φ. 128β). Περὶ ἀκαταστασίας (φ. 130β). Περὶ λογισμῶν (φ. 132α). Ἐρώτησις περὶ λογισμῶν (φ. 132β). Περὶ ἀρετῆς—τελειότητος (φ. 135β). Διακρίσεως (φ. 138α). Περὶ τοῦ οἴνου (φ. 141α). Περὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων (φ. 141β). Τοῦ ἀδιαλήπτου προσεύχεσθαι (φ. 142α). Ἀπογνώσεως (φ. 143α). Τοῦ θείου Χρυσοστόμου (φ. 144α). Περὶ τῶν ἀπογινωσκόντων (φ. 145β). Περὶ ἀπογνώσεως (φ. 146α). Περὶ τοῦ ταπεινόφρονος (φ. 150β). Περὶ κόπων σωματικῶν (φ. 153β). Τοῦ Ἀββᾶ Εἰρηναίου (φ. 159α). Περὶ τῶν δακρῶν, ἔτι εἰσὶ καὶ ὑπὸ δαιμόνων (φ. 162β). Περὶ σεισμοῦ γενομένου (φ. 163α). Τοῦ Ἀββᾶ Ἀθανασίου (φ. 163β). Τοῦ Ἀββᾶ Ἀμμῶν (φ. 164α). Περὶ ἐπαίνου (φ. 172α). Μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς (φ. 175α). Περὶ λογισμῶν βλασφημίας (φ. 181β). Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου περὶ αὐτοῦ (φ. 182β). Περὶ ἡσυχίας καὶ ὑπομονῆς (φ. 184β). Περὶ πορνείας (φ. 187α). Τοῦ Χρυσοστόμου (φ. 190β). Τοῦ αὐτοῦ (φ. 191α). Περὶ μετανοίας (φ. 194α). Περὶ ἀχράντων μυστηρίων τοῦ Χρυσοστόμου (φ. 204α). Διήγησις

πολέμου πορνείας (φ. 206α). Περί Συμειών τινος Στυλίου (φ. 208β). Πρὸς τελείαν ἀρετήν : Ἰσαάκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν (φ. 209α). Περί ἀγρυπνίας διαγωγῆ τοῦ δσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰσαάκ (φ. 209β). Ἰωάννου Κολοβοῦ, περὶ ταπεινοφροσύνης (φ. 212α). Περί ταπεινώσεως (φ. 213β). Περί πορνείας (φ. 215α). Περί ἐρωσύνης, πῶς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ πολιτεία αὐτοῦ (φ. 220α). Τοῦ Ἀββᾶ Ζήνονος (φ. 230β). Τοῦ Ἀββᾶ Ἡσαίου τοῦ Θηβαίου (φ. 232β). Ἐκκλιον ἀπὸ κακοῦ (φ. 243β). Περί παρακοῆς (φ. 254α). Ὁδηγία καὶ συμβουλή ἀγαθὴ τινὸς μεγάλου γέροντος.

Τέλος τοῦ παρόντος καὶ τῷ Θεῷ δόξα, οἱ δὲ ἀναγινώσκοντες, εὐχεσθαι ὑπὲρ ἡμῶν (φ. 266).

1745 ἐγράφη τὸ παρὸν ὀνόματι ἀνθολογία καὶ περιέχων τὰ τῶν πατέρων ἀποφθέγματα τὰ ὅποια ἐτελειώθη καὶ ἀντιγράφτη ὑπὸ χειρὸς καὶ κόπου ταπεινοῦ τὰ/.....¹.

Ἐν φύλλῳ 266β γράφονται τάδε :

1846 νοεμβρίου 30

ἀνήμερα τοῦ ἀγίου ἀνδραίου

Ἰπποκρίτου ὡς γούμενος

φηλοθεοῦ ὁ ροδιάδης²

1838

Ἰωάννης βρεκουιότης

ἀπο χορίου βρεκούνη³

..... αὐθημερον.

Εἰς τὸ τέλος γράφει καὶ ταῦτα :

1746 μαρτίου προτη

αλεσα μισαδια υκοσι διω.....

1759 γενναρηου 29 ἀναστασοβα⁴

Ἀριθ. 26

Χάρτης. Διαστ. 0,128 X 178. Αἰών. XVIII φ. 90. Τὸ κάλυμμα ἐξέπεσεν. Φέρει παλαιὰ ἀρίθμηση τῶν φύλλων κατὰ σελίδας μέχρι τοῦ μέσου.

Πνευματικὸς Πατήρ, ἤγουν πὸς μᾶς ηπιρετῆ εἰς τὴν ἐξομολήγησιν τῶν χριστιανῶν.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι φέρει τὸν ἐξῆς τίτλον :

Τρεῖς χάρες ἢ ἀξίαι τοῦ Πνευματικοῦ.

Ἐπιτετα εἰς σταυρὸς καταλαμβάνων τὸ τρίτον τῆς σελίδος, καὶ ἀκολουθεῖ τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου κεφαλαίου οὕτως :

1. Ἄνευ συνεχείας, ἀποκοπέντος τοῦ φύλλου ὑπὸ ξένης χειρὸς.

2. Κατήγετο οὗτος ἐξ Ἀγριδίου—Ἀροανίας.

3. Τῆς ἐπαρχίας Γορτυνίας.

4. Χωρὸν τοῦ δήμου Ἀροανίας, ΝΑ τῆς Μονῆς, ἀπέχον περὶ τὰ 30' τῆς ὥρας.

Τρία πρόσωπα φέρνει ὁ ἐξομολογητής, πατρός, κριτοῦ, καὶ ἱατροῦ.....

Ἐκ τοῦ φύλλου 5β ἀρχεται τὸ Β' κεφάλαιον καὶ ἡ εἰσαγωγή τῆς ἐξομολογήσεως. Τὸ Ι' κεφάλαιον ὀμιλεῖ (φ. 14) περὶ τοῦ ἐξεταστικοῦ μέρους τῆς ἐξομολογήσεως, τὸ Δ' κεφάλαιον (φ. 30) πραγματεύεται περὶ τοῦ ἐλεγκτικοῦ μέρους τῆς ἐξομολογήσεως, τὸ Ε' (φ. 41β) περὶ τοῦ θεραπευτικοῦ, ἡγουν τῆς ἱκανοποιίας, τὸ ΣΤ' (φ. 49) περὶ τῆς λύσεως ἡγουν συγχωρήσεως, τὸ Ζ' (φ. 56β) περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Πνευματικοῦ, τὸ Η' (φ. 61) περιέχει μικρὰν εἰδήσιν τ. ἔ. πῶς ἔχει ὁ Πνευματικὸς νὰ φερθῆ εἰς τὸ νὰ ἐξομολογᾷ ἀσθενεῖς καὶ ψυχορραγοῦντας. Ἐῖτα γίνεται λόγος περὶ πίστεως (φ. 68β), περὶ ἐλπίδος (φ. 69), περὶ ἀγάπης (φ. 70), καὶ περὶ συντριβῆς (φ. 71). Ἐν τῷ Θ' κεφαλαίῳ (φ. 74β) περιέχονται: «διάφοραις ἐρμηνείαις ἀναγκαιόταταις κατ' ἐρωταπόκρισιν», ἥτοι «τί πράγμα εἶναι ἡ μετάνοια;», «ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ζῆδειξε τὴν μετάνοιαν, ὄντας ἀναγκαῖον μυστήριον;» (φ. 75β), «ἢμπορεῖ ποτὲ ὁ Πνευματικὸς νὰ ἀρνηθῆ τοῦ ἐξομολογουμένου τὴν συγχώρησιν;» (φ. 77), «πόσα εἶναι ἀναγκαῖα νὰ κάμῃ ἕνας χριστιανὸς διὰ μίαν καλὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν;» (φ. 80β), «πῶς πρέπει νὰ ἐτοιμασθῆ ὁ ἐξομολογούμενος διὰ τὴν ἀγίαν μετάληψιν;» (φ. 83β).

Τὰ φύλλα 88, 89 καὶ 90, διὰ ξένης μεταγενεστέρως καὶ ἀγραμμάτου χειρός, περιέχουν «Κανονες καὶ ἐπιτημια τον αγιον πατερον», ἐπὶ τῇ θάσει τῶν κανόνων καὶ ἐπιτιμίων τοῦ Μ. Βασιλείου, τοῦ Νηστευτοῦ, καὶ ἄλλων πατέρων.

Οἱ ἄνω κώδικες κατ' ἀρχὰς ἦσαν κτῆμα, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, τοῦ Γρηγορίου Ἀδαμοπούλου, ἐκ Δεσινού (ἢ Ντεσινού)¹ τοῦ δήμου Ἀροανίας, γεννηθέντος κατὰ τὸ 1781, καὶ ἀποθανόντος, ἐν τῇ Μονῇ, τῇ 11ῃ Ἰουλίου τοῦ 1879.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γρηγορίου² περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀνεπιτοῦ αὐτοῦ Βαρθολομαίου (κατὰ κόσμον Βασιλείου) τοῦ Ἀλεξίου καὶ τῆς Ἀναστασίας Ἀδαμοπούλου³, ἐπίσης ἐκ Δεσινού καταγομένου. Ὁ ἱερομό-

1. Πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως εὐρίσκομεν συχνάκις τὴν γραφὴν, *Ντεσινόν* ἢ *Τεσινόν*. Εἰς τὸ «Δεφτέρι» τῆς Μονῆς καὶ εἰς σημείωσιν τοῦ ἔτους 1837 (16ῃ Μαΐου) ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς. «ο μαστρογιανις ἀπο *τεσινο* ο ἰλιοπουλος... εγραψε τους γονεουστου... εἰς τὴν ξεφονισι: ἰλια με βιολετα». Ἡ ὀνομασία προήλθε, πιθανῶς, ἐκ τῆς λέξεως *Στενόν*, Τεσνόν (κατ' ἀναγραμματισμόν), Τεσινόν, Ντεσινόν, Δεσινόν. Κατὰ τὴν παράδοσιν τὰ χωρία Δεσινόν, Δροβολοβόν, καὶ Καμενιάνοι, ἀπετέλουν ἓν χωρίον κείμενον παρὰ τὴν θέσιν *Στενόν*. Ἐπιβεβαιοῦται τοῦτο καὶ ἐκ τῶν μέχρι σήμερον εὐρίσκομένων εἰς τὴν θέσιν *Σταβογάλωνα* (=εἰς τὰ βόρεια ἀλώνια) ἑομαϊκῶν καὶ βυζαντινῶν νομισμάτων, ὡς καὶ τινῶν κτισμάτων καὶ τάφων.

2. Δι' ἐξόδων τοῦ Γρηγορίου ἐπεσκευάσθη, ἄγνωστον ἐὰν πρὸ ἢ μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν, ἢ παρὰ τὰ ἀλώνια πηγὴ, *βρύσις*, τῆς γενετείρας του. Ἡ σημερινὴ εἶναι ἔργον τῆς Κοινότητος τοῦ Δεσινού, ἥτοι γενόμενον πρὸ 50ετίας.

3. Ἀπόγονοι τῆς οἰκογενείας Ἀδαμοπούλου εὐρίσκονται σήμερον ἐν Ἀμαλιάδι—Ἠλείας, καὶ ἰδίως εἰς τὴν συνοικίαν *Δεσινεῖκα*.

ναχος Βαρθολομαῖος, ὃ ἐπὶ 25 συναπτὰ ἔτη διατελέσας Ἡγούμενος τῆς Μονῆς, ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1842, προσῆλθεν εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα ἐν ἔτει 1854 καὶ μετέστη πρὸς Κύριον κατὰ τὸ ἔτος 1928.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ οἱ κώδικες ἐγένοντο κτῆμα τοῦ Καλλιστράτου (κατὰ κόσμον Κωνσταντίνου) τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Κυπαρίσσως Σπυροπούλου ἐκ Βρωσθαίνης—Κλειτορίας. Ἐγεννήθη οὗτος κατὰ τὸ 1873, εἰσῆλθεν εἰς τὰς μοναχικὰς τάξεις κατὰ τὸ 1886 καὶ ἀπεβίωσε τῇ 30ῃ Σ)βρίου τοῦ 1930, ὡς ἱερομόναχος καὶ Προηγούμενος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καλλιστράτου οἱ κώδικες ἐγένοντο κτῆμα τῆς ἱερᾶς Μονῆς, καὶ ὡς τοιοῦτοι κατεγράφησαν ὑπ' ἑμοῦ.